

Magyar múlt emlékei Horvátországban

2024. május 13-17.

Nagyon örültünk, mikor értesültünk arról, hogy a „Magyar múlt emlékei Horvátországban” pályázatunk nyert. Az utazásra készülve 2024. április 29-én bevezető óra keretében ismerkedtünk meg az ország földrajzával, népességi viszonyaival, hírességeivel, a Barangoló okosdobozok segítségével megismertük Horvátországot, és a mondákat, majd a buszos közlekedés szabályait is átvettük, és közösen elénekeltük a dalokat.

Május 13-án verőfényes időben indult útnak csapatunk, hogy a Határtalanul program keretében meglátogassuk a Trianonban elcsatolt területünket Horvátországban.

Hosszú út várt ránk, de útba esett Horvátország fővárosa a 800 000 fős, Száva partján elterülő Zágráb. Utunk első állomása. A Nemzeti Színház mellett elhaladva értünk a Jellasics térre. Onnan a Káptalandombra jutottunk, ahol az ország legnagyobb „Mi Asszonyunk”

székesegyháza áll. A tatárjárás után a XIII. században épült, az 1880-as, majd a 2020-as földrengés súlyosan megrongálta. Jelenleg is folyik az újjáépítése, sajnos nem látogatható.

Felkerestük a színes zsolnai cserepekkel borított Szent Márk templomot és a horvát Parlament épületét. Meglátogattuk a Szent György szobrot, valamint a Lőportornyot. Innem a 13. században a város védelmi rendszeréhez tartozó toronyból minden délben ágyúdörgés jelzi a 12 órát. Városnéző sétánk után elindultunk Rijeka felé.

Első szállásunk az Uvala Scott szállodában volt, közvetlenül a tengerparton. Szobáink elfoglalása után, fakultatív programként a csoport nagy része hajókirándulásra ment a Kvarner-öbölben. A másfél órás sétahajózáson megcsodáltuk az öböl partján fekvő településeket, és a szigetvilágot. Első napunk zárásaként szállodánk éttermében svédasztalos vacsorával vártak vendéglátóink, majd a bátrabbak lementek a tengerpartra hogy belecsobbanjanak a kristálytisztá, ám kicsit hűvös tengerbe.

A második napot svédasztalos reggelivel indítottuk, majd idegenvezetőnk javaslatára Opatija felé vettük az irányt. Útközben Megcsodáltuk TRSAT várát, mely a Frangepán család ősi birtoka volt. Utolsó férfitagját, Frangepán Kristófot, aki a Wesselényi összeesküvés egyik vezetője volt, I. Lipót Bécsújhelyen kivégeztette, így került a vár és a hozzá tartozó terület a Zrínyi család kezébe.

A vár mellett áll a „Csodatévő Szűzanya” temploma, mely a középkor óta kedvelt zarándokhely. 2002-ben II. János Pál pápa is ellátogatott ide. A dombra a városból vezető 561 lépcsőt a zarándokok térdelve teszik meg. Mi csak lesétáltunk rajta.

Felszálltunk buszainkra és elindultunk az ország legkedveltebb üdülővezete, Abbázia (Opatija) felé. Az 1420-ban épült Szent Jakab templom (apátság) lett a település névadója. Megcsodáltuk a Lungomare sétányt, melyet 1885-ben kezdtek építeni. A „százéves sétányról” látható a Kvarner-öböl legszebb panorámája és Abbázia leghíresebb látványossága a „Lány a sirállyal” szobor.

Felkerestük a Hotel Bellevuen szálloda oldalán lévő emléktáblát, mely Markusovszky Lajosnak, az orvostovábbképzés és a közegészségügy reformátorának állít emléket. Elhelyeztük nemzeti színű szalagjainkat.

Megkóstoltuk Opatija kedvenc fagyizójának kínálatát, vásároltunk kicsit, majd ajándékokkal megrakodva visszatértünk szállodánkba, vacsoráztunk és fürödtünk a tengerben.

A harmadik nap reggelén borult napra ébredtünk. Rijeka (Fiume) látnivalóit tekintettük meg. Első sétánk a kikötőbe vezetett, melynek megépítését, modernizációját 1871-ben rendelte el az Andrássy-kormány. A munkálatok irányítása Baross Gábor a „vasminiszter” kezében volt. A kikötő, a hozzátartozó csatorna, a kőolajfinomító, valamint a Budapest-Abbázia vasútvonal kiépítése mind-mind hozzájárult a térség fejlődéséhez. Baross Gábor emléktábláján nemzeti színű szalagokat helyeztünk el.

Felkerestük a magyarok által épített Kormányzói palota épületét, ahol a „Tengerészeti és történeti múzeum” kapott helyet. Az épület építésére gróf Batthyány Lajos adott megbízást. A kiállítás megtekintése után sétát tettünk a gyönyörű kertben.

Meglátogattuk a Szent Vitus székesegyházat, amelyben Feszty Árpád nőül vette Jókai nevelt lányát, Jókai Rózát. A templom mellett nyílik az 1939-1942 között megépített „TUNEL-R” nevű világháborús alagút, amely 10 méterrel a felszín alatt húzódik, 4m széles, 2,5m magas. Felkerestük az óratornyot, sétáltunk a korzón, meglátogattuk a római kori emlékeket. Kis szabadidő után visszatértünk a szállodába.

Csütörtökön a reggeli után gyorsan összeszedtük a csomagokat, elindultunk Belső-Horvátország irányába. Útközben a Kopácsi réten álltunk meg. A Duna-Száva-Dráva találkozásánál lévő Drávaszögben elterülő természetvédelmi láprét három ország területén helyezkedik el. Jelölték már az UNESCO világörökség listájára is 1999-ben. Több mint 300féle madárnak, köztük a ritka fehér farkú sasnak, fekete gólyának a fészkelőhelye, 54féle hüllőfaj és 46 különböző halfaj otthona.

Aztán meg sem álltunk Csúzáig. Itt vendégül látott minket a település köztisztelőnek és megbecsülésnek örvendő híres embere Kolár Lajos, aki mesélt a három nemzedék óta családi tulajdonban lévő szőlész-borász vállalkozásáról. Beavatott minket a szőlőtermesztés és a borok kezelésének titkaiba, üzletpolitikájába.

A beszélgetés után meglátogathattuk borászatát, megcsodálhattuk értékes gyűjteményét. Megajándékoztuk kedves vendéglátónkat, majd elfoglaltuk szállásunkat.

Második szállásunk a csúzai Piros Csizma panzióban volt. Szeretettel fogadott bennünket a Simits család, akik a település köztisztviselőiben álló polgárai, sok helybelinek adnak munkát. Panziójuk az Utazó magazin 2022-es pályázatán „Az év horvátországi magyar szálláshelye” díjat nyert. Tájékoztató és ismerkedés után egy kiadós vacsorát kaptunk, majd fáradtan hajtottuk álomra a fejünket.

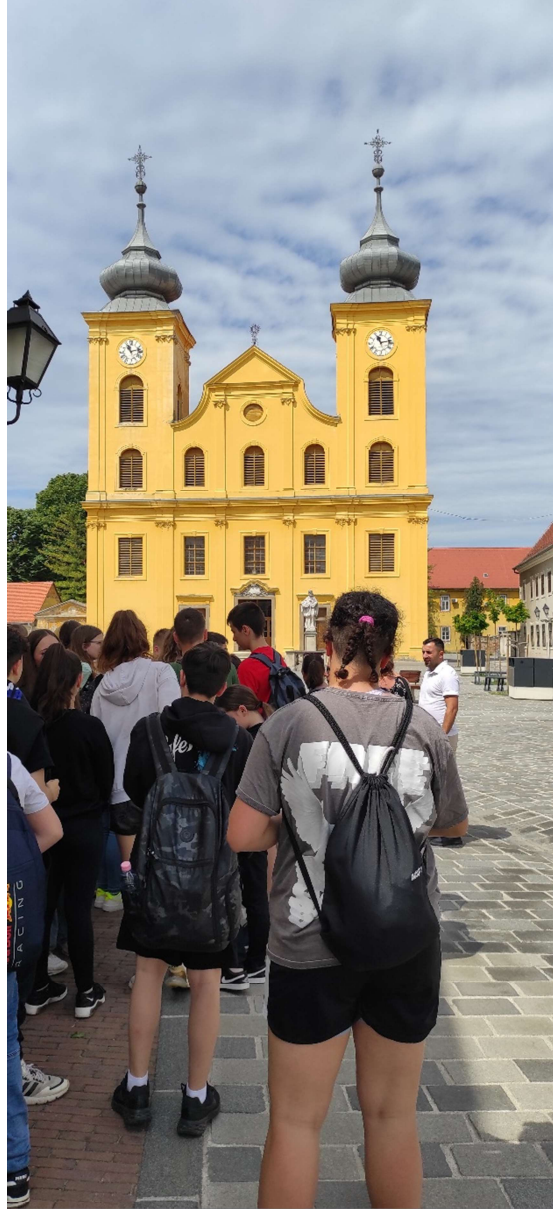
Az utolsó nap reggelén bepakoltunk a buszokba, majd meglátogattuk Csúza magyar iskoláját, a Vörösmarti Általános Iskolát. Az igazgatónő röviden mesélt a horvát oktatási rendszerről, az iskola történetéről, örömeikről, nehézségeikről. Ezt követően közös éneklés után átadtuk ajándékainkat, majd az iskola udvarán közös játékokra került sor. A fiúk fociztak, a lányok táncoltak a helyi gyerekekkel, majd „vonatunk” elindult Kanizsa felé.

Utolsó állomás hosszú utunkon Eszék volt, Szlavónia legnagyobb, Horvátország 4. legnagyobb városa. A római birodalomban Mursa néven Pannónia provincia része volt. A tipikus mező és kézműves várost a törökök a mohácsi csata előtt földig rombolták, majd a százéves uralom alatt jelentőségét felismerve felépítették az erődvárat, egy 8 km hosszú fahidat, melyet a magyarok felgyújtottak. A város 1687-ben szabadult fel a török uralom alól. A Délszláv háború idején szerbek foglalták el, 1991-ben a bombázások következtében az üzemek, épületek jelentős károkat szenvedtek, a lakosság nagy része elmenekült.

A háború után folyamatosan épült újjá Eszék. Az 1729-ben a pestisjárvány után felállított Szentháromság oszlop is régi fényében áll a Szentháromság téren. Látogatást tettünk a Szent Mihály arkangyal templomnál. Lesétáltunk a Dráva partra. Meglátogattuk a gyalogoshidat és a város strandját a „Kopikát”.

Megnéztük a neogótikus stílusban épült Szent Péter és Pál tiszteletére felszentelt katedrális, majd sétáltunk a belvárosban.

Csodás hetet töltöttünk Horvátországban. Utazási élményeinket projektnap formájában osztottuk meg iskolánk tanáraival, tanulóival.

Az értékelő óra során rendszerezzük és megszilárdítottuk azokat az ismereteket, amelyekkel az út során gazdagodunk. A meglátogatott települések magyarságáról szerzett személyes tapasztalatokat és ismereteket megosztottuk egymással. A kirándulás alatt készült képekből kiállítást rendeztünk az iskola aulájában, és videót készítünk. Élményeinket tanárainkkal és az iskola vezetésével is megosztottuk a projektnap során.